

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2024r.

sprawy **E.B. i G.Ż.**

skazanych za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 12 kwietnia 2024r., sygn. akt VIII Ka 930/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowy Wydział Karny w Siemiatyczach z dnia 26 maja 2023r., sygn. akt VIII K 288/22

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanych jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Skarżąca postawiła w niej zarzut naruszenia przez Sąd Odwoławczy rażącego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji rzetelnego rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, jak również zaniechanie przez Sąd II instancji

dokonania wnikliwej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w korelacji z podniesionymi przez obrońcę skazanych zarzutami apelacyjnymi dotyczącymi sposobu oceny przez Sąd I instancji poszczególnych dowodów związanych z przypisaniem skazanym sprawstwa w zakresie zarzucanych im przestępstw, jak też poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku wyrażające się w braku należytego ustosunkowania do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanych, a mianowicie obrazy prawa materialnego, obrazy prawa procesowego, tj. art. 5§2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia.

Analiza uzasadnienia orzeczenia Sądu II instancji nie pozwala jednak podzielić zapatrywań skarżącego. Sąd Odwoławczy odniósł się bowiem do wszystkich zarzutów obu apelacji i uczynił to w sposób rzeczowy i wyczerpujący. Sąd nie poprzestał zresztą tylko na prostym zaakceptowaniu stanowiska Sądu Rejonowego, czy przytoczeniu jego argumentacji, ale dokonał samodzielnych rozważań, wykazując w ten sposób prawidłowość rozstrzygnięć Sądu I instancji i brak zasadności postawionych zarzutów apelacyjnych.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że oceniając prawidłowość przeprowadzenia kontroli instancyjnej należy mieć na względzie, że sposób wykonania obowiązku z art. 457§3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433§2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez Sąd I instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia Sąd Odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2018r., sygn. akt V KK 384/17).

Nawet gdyby uznać, że Sąd Odwoławczy powinien odnieść się bardziej szczegółowo do podniesionych w apelacji wątpliwości, to postępowania Sądu, wobec aktualnego brzmienia art. 537a k.p.k., nie można uznać za uchybienie, które mogło skutkować, samo w sobie, wzruszeniem orzeczenia.

Rozpoznając zarzuty apelacyjne dotyczące naruszeń w przestrzeni prawa materialnego Sąd słusznie wskazał, że zarzut o takim charakterze może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma charakter samoistny i można go skutecznie postawić jedynie wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych. Zarzuty apelacyjne postawione w tej przestrzeni, biorąc pod uwagę podważanie przez autora apelacji (a także kasacji) ustaleń faktycznych, nie mogły okazać się więc skuteczne. Z kolei w uzasadnieniu kasacji nie wykazano nieprawidłowości po stronie Sądu Odwoławczego, lecz *de facto* powtórzono argumentację zawartą w apelacji. Tak sformułowany zarzut kasacyjny nie mógł przynieść oczekiwanych przez skarżącego skutków.

Wskazać jedynie w tej przestrzeni można, że w kwestii rozumienia znamienia „uczestniczenia” w obrocie środkami odurzającymi, Sąd Odwoławczy zwrócił uwagę apelujących na najnowszą linię orzeczniczą Sądu Najwyższego w tym zakresie. Skarżący zdaje się jednak zupełnie ignorować te wypowiedzi Sądu Odwoławczego, jak też wskazane przez niego orzecznictwo. Tymczasem opowiedzenia się przez Sąd rozpoznający sprawę za aktualną, choć mniej korzystaną dla podsądnych, linią orzeczniczą, nie sposób uznać za jakiegokolwiek uchybienie.

Omawiając zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania Sąd Odwoławczy zasadnie wskazał, że art. 5§2 k.p.k. dotyczy w istocie wątpliwości organu procesowego, których nie jest on w stanie rozstrzygnąć, nie zaś stron postępowania. Przechodząc zaś do weryfikacji prawidłowości dokonanych przez Sąd *meriti* ocen materiału dowodowego, Sąd II instancji poświęcił temu zagadnieniu przeszło dwie strony motywów pisemnych, wykazując między innymi przyczyny uznania wyjaśnień skazanych, w części, w których nie przyznawali się do popełnienia zarzuconych im czynów, za budzące poważne wątpliwości. Przytoczony pod lit. B fragment wypowiedzi Sądu (str. 3 kasacji) nie miał potwierdzać – wbrew twierdzeniom skarżącego – własności środków odurzających,

ale stanowił element dłuższej wypowiedzi Sądu, w której dokonał on konfrontacji okoliczności wynikających z niektórych dowodów z treścią składanych przez E.B., na przestrzeni postępowania, depozycji.

Sąd w prawidłowy sposób zauważył też, że ustalenia faktycznie nie zawsze muszą wpływać bezpośrednio z konkretnych dowodów, ale mogą także wpływać z nieodpartej logiki sytuacji, stwierdzonej konkretnymi dowodami. Z taką właśnie sytuacją mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie, co zostało należycie wykazane przez sądy orzekające w niniejszym postępowaniu. Ustalenia faktyczne zostały zresztą poczynione nie tylko w oparciu o zeznania świadków, ale także o inne dowody zgromadzone w sprawie. I, co równie istotne, materiał dowodowy został przez Sądy potraktowany całościowo i we wzajemnym powiązaniu ze sobą, czego zabrakło po stronie autora kasacji.

Jako uchybienia, czy błędu w ocenie wyjaśnień skazanych nie można traktować wyciągnięcia odmiennych – od obrony - wniosków co do faktu przyznania się do winy w początkowym stadium postępowania, czy też ustalenia innych przyczyn występujących w nich czy pomiędzy nimi rozbieżności, o ile tylko zajęte stanowisko zostanie należycie i logicznie uzasadnione. Sąd Odwoławczy sprostął powyższemu wymogowi.

Co się zaś tyczy rozpoznania zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, wywody Sądu II instancji dotyczące tej materii należało uznać za prawidłowe.

Sąd nie pominął wskazanych w zarzucie kasacyjnym okoliczności, takich jak kwestie ustalenia sprzedawców i nabywców środków odurzających, a jedynie dokonał ich odmiennej oceny, w tym przez pryzmat ich wpływu na ostateczne ustalenia w sprawie.

Lektura motywów pisemnych Sądu II instancji nie prowadzi do wniosku, by były one ogólnikowe czy pozbawione autorskiej argumentacji, jak twierdzi skarżący. Ich analiza niewątpliwie pozwala też na ustalenie, dlaczego zarzuty apelacyjne nie zostały uwzględnione. Wywody Sądu cechuje logika, oparcie w materiale dowodowym i wyczerpujący charakter.

Mając na względzie wszystko powyższe należało uznać, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego

naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

To zaś skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanych obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[WB]

[ał]